

M
A
S
L
O

バター

JAPONSKÝ
BESTSELLER
INŠPIROVANÝ
SKUTOČNÝM
PRÍBEHOM SÉRIOVEJ
VRAHYNE

ikar

ASA
KO
YU
ZUKI

MASLO

ASAKO YUZUKI

MASLO

ASAKO YUZUKI

Preložila Jana Seichertová

Asako Yuzuki

BUTTER

Copyright © 2017 Asako Yuzuki

All rights reserved.

Original Japanese edition published by

SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd., Tokyo.

Slovak language translation rights arranged with

SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd. through The English Agency
(Japan) Ltd. and Anna Jarota Agency.

Translation © 2025 by Jana Seichertová

Design by Emma Pidsley © HarperCollinsPublishers Ltd 2024

Images © Shutterstock & Getty

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Z anglického vydania Butter (4th ESTATE, London 2024)

preložila Jana Seichertová.

Redigovala Jana Holková.

Prepisy japonských mien a reálií Veronika Šokyová.

Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Renáta Hrabušická.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2025

ako svoju 2 580. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán Michal Hrabušický.

IKAR, a.s.

Miletičova 23

821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0430-6

PRVÁ KAPITOLA

Rad vysokých úzkych domov v rovnakom béžovom odtieni pokračoval hore miernym svahom a potom jej zmizol z očí. Všetko v tejto starostlivo udržiavanej štvrti vyzeralo rovnako a Riky Mačidovej sa zmocnil nepríjemný pocit, že sa ustavične pohybuje v kruhu. Záder na prste pravej ruky, už studenej ako ľad, jej nápadne vyčnieval a čoraz väčší ju dráždil.

Na tejto zastávke linky Denentoši vystúpila prvý raz. Ulice predmestskej štvrte, ktorú považovali za ideálne miesto na výchovu detí, boli veľmi široké – možno pri plánovaní počítali s tým, že v nej budú žiť najmä rodiny vlastniace auto. Rika s otvorenou mapou v smartfóne vytrvalo obchádzala stanicu hemžiacu sa ženami v domácnosti, ktoré tam prišli nakúpiť potraviny na večeru. Stále nechápala, prečo sa Reiko usadila práve tu. Štvrť bola plná veľkých reťazcov, rodinných reštaurácií a videopožičovní – zatiaľ neprešla okolo jediného kníhkupectva, ktoré by vyzeralo, že tam stojí odnepamäti, alebo v podstate akéhokoľvek obchodu, ktorý by vlastnil súkromník a nie korporácia. Nikde ani náznak kultúry alebo histórie.

Predchádzajúci týždeň Rika podnikla jednodňový výlet do mesta na južnom ostrove Kjúšú kvôli získaniu informácií pre článok, na ktorom pracovala – o zločine, do

ktorého bol zapletený mladý chlapec. V meste prevažovali bytové a rodinné domy, medzi ktorými len občas zazrela supermarket alebo súkromnú prípravnú školu. Cestou minula hlúčik stredoškôlačok a užasla nad dĺžkou ich sukní – s takou sa v Tokiu ešte nestretla. Keď Rika sama prechádzala štvrťou, do ktorej by nikdy nezavítala, keby tam nemala prácu, cítila, že jej vlastný život sa postupne vzdaluje a bledne, akoby ho niekto gumoval.

Aspoň ma tu niekto čaká a teší sa na mňa, pripomenula si Rika a vošla do posledného obchodu, v ktorom sa rozhodla vyskúšať šťastie. Typická vôňa supermarketu – studených jabĺk a mokrého kartónu – ju zahalila nežne ako plášť. V malom stánku na predajnej ploche žena v strednom veku vyprážala mäso na horúcej platni, krájala ho na malé kúsky a vysokým hlasom pozývala kupujúcich, aby ho prišli ochutnať. Rika si vzala jedno balenie bravčoviny, vystavenej na predaj. Ako dlho si už neprezrela nejakú surovinu tak zblízka? Krásne ružové mäso a lesklý biely tuk, studené a vlhké, bojovali o priestor a pozornosť zákazníkov.

Od chvíle, čo minula stanicu Futako-Tamagawa, si s Reiko vymieňala jednu esemesku za druhou. Priateľka sa ponúkla, že príde po ňu na stanicu, ale Rika jej odpísala, že netreba, a spýtala sa, či má cestou kúpiť nejaké jedlo. Dnes sa Rika vrátila domov až nadržanom, padla do postele a spala takmer do popoludnia. Potom sa osprchovala, chvíľu redigovala text, ktorý sa jej časopis chystal vydať, a napokon zamierila do štvrte Šibuja, kde si dohodla stretnutie s ich pravidelným prispievateľom. Pri rozhovore s ním celkom zabudla na čas, a keď si zrazu uvedomila, koľko je hodín, náhlivo sa s ním rozlúčila a utekala na vlak. Reiko bola jej najlepšia priateľka, ale Rika aj tak pripadalo trápne prísť do nového domova mladej dvojice s prázdny-

mi rukami. Reikina odpoveď, zakončená emotikonom so zajačikom, však rozptýlila jej obavy. Priateľka minulý rok prestala pracovať a znovu sa u nej prejavila hravá stránka.

„Beriem ťa za slovo,“ napísala v esemeske. „Prines kúsok masla, ak sa ti podarí nejaké nájsť. Túto zimu sa takmer nedá zohnať. Ak ho nenájdeš, nič strašné sa nestane. Dlho ho nehládaj a radšej sa ponáhľaj k nám.“

Oddelenie mliečnych výrobkov zalievalo upokojujúce žlté svetlo, ale päť spodných políc chladiaceho regálu zívalo prázdnotou. Lístok prilepený na jednej z nich oznamoval zjavný fakt: „Pre nedostatok masla je nákup obmedzený na jeden kus na zákazníka.“

Rika vošla už do troch supermarketov a v každom si prečítala rovnaký oznam. Zmierená so situáciou napokon vybrala z vystavenej ponuky druh margarínu, ktorý najväčšmi pripomínal maslo, a rýchlo zamierila k pokladniciam.

Reikin nový dom sa nachádzal päť minút chôdze od stanice, na mierne klesajúcom svahu. Trojposchodovú stavbu, nerozlíšiteľnú od ostatných v okolí, navrhli tak, aby čo najlepšie využili pozemok s rozlohou sto štvorcových metrov. Toyota zapadla do parkovacieho miesta tak presne, akoby jej ho navrhli na mieru. Vedľa predných dverí boli zoradené kvetináče so sedmokráskami, s fialkami a inými druhmi kvetov a na dverách visel brečtanový veniec. Tento jasný prejav Reikinej osobnosti Riku upokojil. Stlačila tlačidlo interkomu a vydýchla si úľavou.

„Rika, konečne si tu! Páni, ako dlho sme sa nevideli?“

Len čo sa dvere otvorili, Reiko v zástere sa z nich vyrútila a vrhla sa jej okolo krku. Rika priateľke vrúcne objatie opätovala. Merala meter šesťdesiatšesť a mala dlhé ruky aj nohy, takže útla Reiko v jej náručí takmer zmizla. Keď z Reikiných vlasov zacítila dobre známu slabú vôňu fia-

liek, zrazu si uvedomila, že ju v očiach pália slzy. Prejavy náklonnosti a teplo iného ľudského tela jej už zjavne veľmi chýbali.

Srdečné zvítanie oboch mladých žien nebolo vôbec prehnané. Kedysi na univerzite boli takmer nerozlučné, no teraz od ich posledného stretnutia prešlo šesť mesiacov. Reiko už nepracovala, no Rika bola pracovne taká vyťažená, že na stretnutie s priateľkou si jednoducho nenašla čas. Teoreticky mala každý utorok a stredu voľno, ale jediný, kto vo svoje voľné dni nechodil do redakcie, bol jej mladší kolega Kitamura. Aj na dnešnú stredu si naplánovala stretnutie so stĺpčekárom a po návšteve u Reiko sa chystala vrátiť do kancelárie a pracovať.

Z Reikinho domu sa šírila korenistá vôňa daši¹ a roztopeného syra, miešajúca sa s vôňou čerstvého dreva, typickou pre novostavby. Rika si obula teplé papuče, ktoré jej priateľka pripravila, dovolila Reiko, aby jej zavesila kabát, a po vyleštených parketách zamierila zo vstupnej haly do obývačky zaliatej oranžovým svetlom. Obývačka plynulo prepojená s kuchyňou nepôsobila veľmi originálne, ale vďaka pohovkám a závesom s potlačou Liberty, starožitnému príborníku, knižnici z tmavého dreva a kolážam od neznámeho umelca mala atmosféru útulnej podkrovnej izby, ktorou Rika pripomenula Reikin predchádzajúci byt v štvrti Ojamadai.

V kúpeľni si Rika umyla ruky a utrela si ich do mäkkého uteráka, ktorý vzala z úhladnej kôpky v koši vedľa umývadla. Zachytila príjemnú vôňu avivážneho prostriedku a rozhodla sa, že sa Reiko spýta na jeho značku – aj keď takým drobnostiam zvyčajne nevenovala pozornosť.

¹ Daši je základný japonský vývar, ktorý sa používa v mnohých japonských jedlách na zvýraznenie chuti umami. Pripravuje sa z morskej riasy kombu a zo sušených vložiek tuniaka kacuobuši.

„Naozaj ma to mrzí, Rei. Nielenže som prišla nesko-ro, ale na dôvažok som ti priniesla iba toto.“ Rika vybrala z nákupnej tašky balíček s nápisom „Margarín obsahujúci 50 % masla“ a hanblivo ho podala priateľke.

„Úžasné! Ďakujem!“ Reiko sa usmiala a zamierila s darčekom k chladničke. Popravde Rika by nedokázala rozlíšiť chuť masla od chuti margarínu.

„Obehla som všetky miestne supermarkety, ale maslo nikde nemali.“

„To mi pripomína *Príbeh o malom Babadžim*. Beháš v kruhu ako šialená a napokon skončíš ako maslo!“

Reiko sa zachichotala a priskackala späť do obývačky, vzala z police detskú knihu a okázalo ju podala priateľke. Rika si na ňu nejasne spomínala zo škôlky, aj keď skôr na pestré ilustrácie než na obsah knihy.

„Začala som nakupovať obrázkové knižky, ktoré by sa mohli môjmu dieťaťu páčiť.“

Hovorí, akoby jej dieťa už bolo na svete a čochvíľa sa malo pribatoliť do obývačky, pomyslela si Rika. Napriek obrovskému úsiliu sa priateľke v prvých dvoch rokoch manželstva nepodarilo otehotnieť. Jej gynekológ to vysvetľoval stresom, ktorému je vystavená v páár oddelení veľkej filmovej spoločnosti, a tak Reiko dala v práci, pri ktorej si nenašla čas dokonca ani na návštevy lekára, zo dňa na deň výpoved'.

Rika si ukradomky premerala priateľku, ktorá so zjav-ným potešením obracala strany detskej knihy.

Stále na nej nevidela nijaké príznaky tehotenstva, ale už vyžarovala pokojnú auru, typickú pre budúce matky. Pripadala jej oveľa uvoľnenejšia, než keď pracovala – na tvári nemala mejkap, vlasom sa vrátil lesk, v svetlohnedých očiach jej iskrilo a Reikine plné pery pripomínali lupien-ky kvetov. Pod sukňou s drobným vzorom mala tmavo-

modré legíny a vlnené návleky, zrejme aby sa ochránila pred chladom. Jej súčasné oblečenie bolo neporovnateľne pohodlnejšie než to, ktoré kedysi nosila do práce, ale stále pôsobila štýlovo a elegantne ako rodená Parížanka. Pri pohľade na jej útlú, dievčenskú postavu Rike padlo ťažko uveriť, že už má tridsaťtri rokov, rovnako ako ona. Keď sa Reiko rozhodla vzdať práce, v ktorej bola naozaj dobrá, Rika si pomyslela, že to je škoda. A nielen to – priateľkino rozhodnutie v nej vyvolalo pocit osamelosti a hnevu, ktorý ju pripravil o pokojný spánok. Dokonca sa pre to niekoľko ráz pohádali, keď spolu telefonovali.

Rika ponad Reikino útle plece pozerala do obrázkovej knižky a neubránila sa spomienke na ich študentské časy, keď sa v prednáškovej sále spolu hrbili nad zošitmi a učebnicami. Malý Babadži pri prechádzke v džungli narazí na štyri tigre, ktoré mu ukradnú oblečenie a všetky veci. Potom sa však tigre pohádajú – nevedia sa zhodnúť na tom, ktorý v nových šatách vyzerá najvznešenejší. Na malého Babadžiho celkom zabudnú, chniapu si navzájom po chvostoch a naháňajú sa okolo stromu tak rýchlo, že sa roztopia na žlté maslo, ktoré náhodou nájde Babadžiho otec, keď hľadá strateného syna. Prinesie ho domov, kde „roztopené tigre“ natrú na lievance, a tak skončia v žalúdkoch Babadžiho príbuzných – prekvapivý a zároveň desivý koniec príbehu.

„Babadžiho rodina je poriadne krutá, nie?“ nadhodila Reiko, keď ho dočítali. „Tých tigrov mi vždy bolo trochu ľúto.“

„To myslíš vážne?“ prekvapila sa Rika. „V príbehu sú predsa zloduchmi ony! Pôvodne chceli Babadžiho zožrať, zabudla si? Podľa mňa z príbehu vyplýva ponaučenie, že by sme nemali dovoliť, aby nás pýcha a túžba po víťazstve zaslepili a dohnali až do sebazničenia.“

Zatiaľ čo vášnivo rozoberali knihu, dvere obývačky sa otvorili.

„Rika, už si tu!“ zvolal Rjósuke. „Rád ťa opäť vidím.“

Reikin manžel pracoval v odbytovom oddelení výrobcu cukrovínok a podľa Riky sa vrátil z práce neuveriteľne skoro. Na univerzite bol quarterbackom vo futbalovom tíme a mal mimoriadne svalnatú postavu. Najpozoruhodnejšie jej však na ňom pripadali oči, vždy prižmúrené do priateľského úsmevu, a detsky ružové líca. Na prvý pohľad vyzeral ako muž, s ktorým Reiko zrejme nemá veľa spoločných tém na rozhovor.

Tí dvaja sa zoznámili na filmovej premiére. Reikina spoločnosť si objednala u Rjósukeho zamestnávateľa malé tortičky s podobizňou herečky v hlavnej role, ktoré budú predávať výlučne v kinách, a vďaka tomu sa často stretávali. Prvý krok napokon urobila Reiko. Len čo Rjósukeho uvidela, hneď vedela, že je pre ňu ten pravý. Mladého muža zaskočilo, že ho balí taká krásavica, ale keď spoznal aj jej introvertnejšiu, nevinnú stránku, otvoril jej svoje srdce. Rjósuke, ktorý vyrastal s tromi bratmi v Saitame a ktorého rodičia mali harmonické manželstvo, si Reiko získal najmä svojou veľkorysťou a trpezlivosťou. Žiarlivosť, ktorú spočiatku Rika cítila k priateľkinmu manželovi, ju už dávno opustila – aj keď pri pohľade na Reiko v svadobných šatách sa neubránila pocitu, že ju okradli o dôležitú časť jej samej.

Reiko položila na stôl tri veľké tanieri, každý s iným vzorom a inou glazúrou, a pustili sa do jedla.

Na večeru mali bagna càuda² s tmavou sardelovou omáčkou a rozličnými druhmi dusenej zimnej zeleniny, tenké plátky soleného bravčového mäsa, zapekané

² Tradičné talianske jedlo zo severozápadného Piemontu.

tofu s pórom, ryžu varenú v hlinenom hrnci so zeleninou a s nakrájanými ustricami a polievku miso. Všetky jedlá chutili skvele, lebo v nich použili len čerstvé prísady, a okorenené boli iba mierne, vďaka čomu vynikla ich prirodzená chuť. Nevraví sa o ustriciach, že podporujú plodnosť? pomyslela si Rika, keď si zdvihla k ústam trochu ryže, voňajúcej morom a sójovou omáčkou, a vrhla zvedavý pohľad na priateľku. Uvedomila si, že už dlho nejedla s takou chuťou ako dnes. Iste, povzbudilo ju najmä chutné jedlo, ale čiastočne aj pohľad na Rjósukeho, ktorý sa napchával, celý vo vytržení.

„Pridáš mi ešte trochu toho šťavnatého bravčového mäska? Je také jemné, že by si ho mohla pokojne podávať aj v reštaurácii.“ Rjósuke s očami prižmúrenými od blaženosti podal svoj prázdny tanier manželke. Rika ju sledovala, ako mu pyšne naberá ďalšiu porciu, a znovu si uvedomila, prečo si Reiko vybrala práve jeho.

Zrazu sa zahanbila, že predtým toto predmestie považovala za kultúrne pusté. Za svoj nový domov si ho určite vybrali spolu, pričom vzali do úvahy výšku Rjósukeho platu, a napokon dali prednosť bezpečnosti a pohodliu. Reiko neudržiavala kontakt so svojimi rodičmi a určite nemala v úmysle dať sa od nich finančne podporovať.

„Možno to vyznie hlúpo, ale takú manželku by som brala tiež. Si veľmi šťastný muž, Rjósuke.“

Nebola to prázdna lichôtko, Rika Rjósukemu, ktorý sa bezstarostne uškŕňal, úprimne závidela. Na prvý pohľad prekypoval zdravím, pokožka mu žiarila a tváril sa veľmi spokojne.

Aj v práci si všimla, že starší ženatí kolegovia zvládajú každodenný pracovný stres ľahšie než ona. Ich manželky zrejme po svadbe zostali v domácnosti. Rika o takom spôsobe života nikdy neuvažovala, ale jasne videla, koľko sily

tie ženy dodávajú svojim najbližším. Každý večer očistili svojich životných partnerov od toxínov, ktoré sa im cez deň nahromadili v telách aj dušiach – toxínov, ktoré by ich postupne rozleptali, keby v nich zostali príliš dlho. Samota bola smrteľne nebezpečná. Len minulý mesiac jeden jej starší kolega, ktorý žil sám, nečakane zomrel. Rika si predstavila svoj vlastný studený byt, ktorý už dlho neupratala. Byt toho chudáka sa naň pravdepodobne veľmi podobal – rovnako ako ten, v ktorom po rozvoде býval jej otec.

„Nabudúce musíš priviesť aj svojho priateľa! Veď vieš, že ja a Rjósuke sme sa s ním ešte nestretli.“

Ó áno, keď si sa o tom zmienila, naozaj mám priateľa. Rika potlačila úsmev nad vlastným tokom myšlienok. Makoto Fudžimura a ona začínali spolu v kultúrnej rubrike časopisu a ich vzťah bol skôr priateľský než romantický. Cez týždeň sa vídali len na chodbách pracoviska a približne raz za mesiac spolu prespali v jeho alebo jej byte. Makoto jej uľahčoval život, lebo jej pomáhal nieť každodenné bremená, ale zároveň bola za odstup medzi nimi vďačná.

„Rika, čo si jedla v posledných dňoch?“ spýtala sa Reiko. „Staráš sa o seba poriadne? Vyzeráš, akoby si zase schudla. Nedávno som niekde čítala, že priemerný kalorický príjem japonských žien je dnes nižší než krátko po druhej svetovej vojne.“

„To je celkom možné. Priznávam, že na varenie nemám čas ani silu. Dokonca som si nekúpila ani ryžovar, lebo by som ho aj tak nikdy nepoužila. A takmer každý deň musím ísť na večeru s nejakými úradníkmi alebo novinármi.“

„Tí úradníci určite chodia do reštaurácií pre labužníkov a objednávajú si drahé jedlá, o akých my obyčajní smrteľníci môžeme iba snívať,“ ozval sa Rjósuke.

Rika si spomenula na nekonečné hodiny, ktoré predchádzajúci večer strávila v drahej reštaurácii v Ginze, kde sa

k nej správali ako k nejakej čašníčke alebo hosteske. Úradníci si občas „nesprávne“ vysvetlili situáciu – napríklad usúdili, že novinárka ich neoslovila preto, lebo potrebuje o nich napísať článok, ale jednoducho preto, že ju neodolateľne priťahujú. Zapekaný pór, rozplývajúci sa na jazyku ako maslo, jej zrazu zhorkol v ústach a rýchlo zmenila tému.

„Problém je v tom, že neviem nič o chutiach. Mám chuťové poháriky ako decko – stačí mi jednoduchá škatuľa bentó³ zo supermarketu alebo karí z lacnej reštaurácie.“

Jedlo a móda – zvyčajne považované za doménu žien – Riku nikdy nezaujímal. Pri svojej výške by však mohla ľahko pôsobiť mohutne, a tak dbala na to, aby jej hmotnosť nikdy nepresiahla päťdesiat kilogramov. Možno ju v tomto ohľade ovplyvnila matka, ktorá mala mimoriadne vycibrený zmysel pre eleganciu. Rika sa vyhýbala jedeniu neskoro v noci. Keď zabávala klientov v reštaurácii a objednali jedlo, dala si iba zeleninu a polievku. Dva razy denne si zaskočila po niečo do supermarketu, ktorý sa nachádzal neďaleko redakcie, ale vždy si vybrala niečo zdravé – napríklad jogurt, šalát alebo sklené rezance. Na pravidelné cvičenie nemala čas, a tak to vyvážila tým, že takmer všade chodila pešo. Nebola nijaká krásavica, no často jej skladali poklony pre štíhlu postavu, a hoci si módne oblečenie vyberala náhodne a bez dlhého premýšľania, vždy jej dokonale padlo. Rika pôsobila v brandži, kde sa udržiavanie dobrého vzhľadu väčšinou odmeňovalo profesionálnym úspechom. Aj na dievčenskej škole, na ktorú kedysi chodila, jej dlhé úzke oči a štíhla „chlapčenská“ tvár vyniesli obdiv a veľa obdivných listov od mladších dievčat.

³ Bentó je tradičné japonské jedlo, ktoré sa zvyčajne balí do škatule. Môže ísť o rôzne pokrmy, napríklad ryžu, mäso, zeleninu, vajcia, ryby alebo nakladanú zeleninu, ktoré sú v škatuli starostlivo usporiadané. Bentó sa pripravuje aj na piknik a deti si ho často nosia do školy namiesto obeda.

„Nemyslím si, že nedokážeš vnímať chuť jedla, Rika. Misaki vždy tvrdí, že na poriadne varenie nemala čas, ale ako slobodná matka odviedla v tomto smere oveľa lepšiu prácu než obaja moji rodičia dohromady.“

Reiko Rikinu matku vždy oslovovala krstným menom a aj tým dokazovala svoju náklonnosť k nej.

Rikini rodičia sa rozviedli krátko po tom, ako nastúpila na strednú školu, a matka sa takmer hneď stala spolumatiteľkou butiku, ktorý si otvorila jej kamarátka. Z rozvodu nedostala nijaké peniaze, a keďže na finančnú podporu od Rikinho otca sa spoliehať nemohli, pracovala od rána do večera. Nikdy nebola veľmi dobrá kuchárka, ale kým bola vydatá za Rikinho otca, snažila sa spestriť jedálenský stôl rozličnými pokrmami. Keď však nastúpila do práce, musela priložiť ruku k dielu aj Rika. „Je mi to ľúto, ale odteraz mi musíš pomáhať,“ oznámila dcére a Rika ochotne súhlasila. Každý deň upratala byt, umyla riad a uvarila ryžu aj polievku miso. Keď sa matka o ôsmej večer vrátila domov, priniesla nejaké hotové jedlo z neďalekého lahôdkarstva. Vždy večerali veľmi neskoro. Pre Riku to znamenalo zmenu. Na jednej strane prišla o výživné domáce jedlá, no na druhej strane už nemusela večerať v nepríjemnej atmosfére, ktorú pri stole vytváral otec. Často sa večer stretla s matkou v reštaurácii s rýchlym občerstvením. Vďaka tomuto spôsobu života si ustavične pripadala ako v letnom tábore a to sa Rike páčilo. Pociť, že sa na ňu niekto spolieha a závisí od nej, jej zvyšoval sebavedomie.

Takto spolu žili až do chvíle, keď dvadsaťdvaročná Rika odišla z domova. Matkin butik bol čoraz obľúbenejší, často cestovala na nákupy do zahraničia, a preto Rika v niektorých mesiacoch strávila viac času u starých rodičov v Okusawe než doma. Napriek tomu si ona a matka zostali blízke. Rika v období dospievania neprešla fázou vzdoru

a všetky dôležité rozhodnutia, týkajúce sa jej štúdia a budúcej kariéry, urobila sama. Jej usilovná matka, teraz už šesťdesiatnička, ešte vždy pracovala – v druhom módnom butiky, ktorý si otvorila v Džijúgaoke.

Keď Rika s matkou žili v byte v Hatanodai, Reiko ich často navštevovala, pričom vždy priniesla nejaké potraviny a navarila im. Matka a dcéra obdivovali jej kuchárske schopnosti. Reiko bola veľmi vynachádzavá a aj chuť jednoduchých jedál, napríklad ochazuke⁴ alebo cestovín, dokázala zlepšiť, napríklad kôrou yuzu⁵ alebo soleným citrónom. Ako jediné dieťa majiteľov známeho hotela v Kanazawe mala silný zmysel pre krásu a zároveň rebel-skú dušu, ktorú by ste u takej elegantnej a krehko pôso-biacej mladej ženy nečakali. Už keď bola malá, jej rodičia sa odcudzili, ale zostali žiť pod jednou strechou. Vôbec sa netajili tým, že majú milencov, pri ktorých im na dcéru nezostávalo veľa času. Pre Reiko, ktorá veľkú časť detstva prežila s ich gazdinou a – podľa jej vlastných slov – vynika-júcou kuchárkou, „chuť domova“ znamenala stôl s vkusne naaranžovanými terinami a malými porciami jedla s pres-ne vypočítaným množstvom kalórií.

„Ak raz budem mať syna alebo dcéru, chcem im variť sama,“ často vravievala Reiko. „Už teraz sa na to pripravu-jem, aby som im vedela ponúknuť zdravé jedlá, ktorých sa moje deti nikdy nedojedia.“

Aj Rika, aj Reiko, hoci pochádzali z veľmi odlišných prostredí, si z detstva odniesli to isté – nesúhlas s typom rodiny, ktorú si zvyšok sveta idealizoval. Možno práve pre-

⁴ Ochazuke je japonské jedlo, ktoré sa zvyčajne skladá z ryže zaliatej zele-ným čajom a často obsahuje rozličné ďalšie suroviny, napríklad nakladanú zeleninu, ryby alebo morské plody.

⁵ Yuzu je japonská citrusová plodina so žltou alebo zelenou šupkou a s veľmi aromatickou chuťou, ktorá je kombináciou citróna, limetky a pomaranča.

to som sa odhodlala Reiko prihovoriť, pomyslela si Rika, keď sa pri zápise na univerzitu naše pohľady na chvíľu stretli. Keď na ňu Reiko pozrela teraz, v priateľských očiach uvidela zvedavosť.

„A čo máš nové v práci? Keď sme spolu hovorili naposledy, chcela si urobiť rozhovor s Manako Kadžiovou. Už sa ti podarilo získať jej súhlas?“

Manako Kadžiovú podozrievali zo spáchania série vražd v širšom Tokiu, ktoré v predchádzajúcich rokoch vzbudili veľký rozruch v domáciach aj vo svetových médiách. Obvinili ju, že prostredníctvom zoznamovacej stránky podvodom vylákala peniaze od viacerých mužov, túžiacich oženiť sa, a troch z nich dokonca aj zabila. Kadžiovej blog venovaný labužníckym jedlám a luxusnému životnému štýlu, ktorý písala až do svojho zatknutia, po jej zadržaní vyvolal obrovský záujem. Práve preň sa Kadžiová ocitla v hľadáčiku polície. Rada navštevovala reštaurácie, kde si objednávala špeciálne – a niekedy aj poriadne výstredné – jedlá, hoci sama bola vynikajúcou kuchárkou. Mediám sa jej prípad nikdy nezunoval, možno preto, že v ňom takú dôležitú úlohu zohral internet.

Kadžiová sa práve nachádzala v Tokijskej vyšetrovacej väznici, kde čakala na nový súdny proces.

Rika sa o prípad Manako Kadžiovej – alebo „Kadžimany“, ako ju nazývali v médiách – zaujímal už od jej zatknutia. Vtedy bola členkou iného spravodajského tímu, a tak na ňom nemohla priamo pracovať. Ten prípad jej však ďalej vrtal v hlave, najmä vzhľadom na to, že sa sama blížila k veku Kadžiovej v čase jej zadržania. Série článkov o voľbách, na ktorých až doteraz pracovala, sa chýlila ku koncu a Rika dúfala, že sa konečne bude môcť venovať príbehom, ktoré si sama vyberie.

„Stavím sa, že Kadžimana sa napcháva až do nemoty!“

vyhlásil Rjósuke. „Preto je taká obrovská. Nechápem, ako sa takej tučnej ženskej podarilo očariť toľko mužov. Iste, varí dobre, ale inak...?“

Rike prebehli po chrbte zimomriavky. Neušlo jej, že Reiko sa zamračila, aj keď iba na zlomok sekundy. Na prejavy mizogýnie a sexistické poznámky reagovala ešte citlivejšie než Rika. Niežeby Rjósuke zareagoval mimoriadne necitlivo. Rovnako ako on by sa možno vyjadrili takmer všetci japonskí muži. Prípád získal takú veľkú pozornosť okrem iného aj preto, že Kadžiová, ktorá oklamala toľkých mužov a aj v súdnej sieni si zachovala kráľovský postoj, nebola mladá ani krásna. Rika podľa jej fotografie odhadla, že váži vyše sedemdesiat kilogramov.

„Nejde mi ani tak o činy Manako Kadžiovej ako o ich spoločenské pozadie. Nenávisť k ženám, ktorú tento prípad vyvolal a ešte vždy živí, je jednoducho neuveriteľná. Sama Kadžimana, jej obeť a všetci muži, ktorí majú s prípadom niečo spoločné, vášnivo nenávidia ženy. Neviem, či sa mi podarí tento aspekt preniesť do časopisu určeného špeciálne pre mužov, ale chcem sa o to pokúsiť. Niekoľko ráz som jej napísala, no zatiaľ mi neodpovedala. Dva razy som dokonca navštívila väznicu, v ktorej ju zadržávajú, ale zrejme sa so mnou nechce stretnúť.“

Rika si všimla, že všetky tri neskoršie obeť Manako Kadžiovej sa pred svojimi priateľmi a príbuznými vyjadrili v podobnom duchu:

Osamelý som už tak dlho, že ak nájdem ženu ochotnú postarať sa v starobe o mňa, bude mi celkom jedno, že je škaredá.

Na jej výzore mi nezáleží. Stačí, keď bude domácky typ a uvarí mi večeru.

Možno je tučná, ale aj ozajstná princezná. Naivná a neskazená svetom.

Aj keď títo muži od Kadžiovej silno záviseli a podpo-

rili ju obrovskými sumami, na verejnosti sa o nej opakovanne vyjadrovali pohrdavo. Žalobcovia sa na súde vôbec nevenovali skúmaniu alibi a hmatateľných dôkazov predložených obhajobou, ale ustavične vyčítali Kadžiovej „nedostatok cudnosti“, vyhýbali sa sporným bodom a pojednávanie neprimerane preťahovali. Jednu svedkyňu, opatrovatelku seniorov, vypočúvali tak agresívne, že to hraničilo až so sexuálnym obťažovaním. Diskusia okolo prípadu sa zmenila na súboj pohlaví a istý známy publicista sa napokon musel za svoje nepriateľské vyjadrenia proti ženám verejne ospravedlniť.

„Počuli ste príbeh jej poslednej obete?“ spýtala sa Reiko. „Toho chlapa, ktorý sa preslávil medzi fanúšikmi anime a mangy? Tesne predtým, ako ho prešiel vlak, údajne zjedol hovädzí guláš, ktorý mu uvarila Manako Kadžiová. Zaujímalo by ma, či recept naň získala v tej francúzskej škole varenia – ako sa volá? Už si spomínam, Le Salon de Mijuko!“

Reiko sa o prípad zjavne horlivo zaujímala a čítala o ňom všetko, čo sa objavilo v bulvárnych novinách aj na internete. Odjakživa sledovala najnovšie správy a trendy, čo však nepramenilo z túžby po senzáciách, ale z úprimného záujmu o aktuálne dianie. Pri zbieraní informácií bola vždy dôkladná a na univerzite celý čas patrila medzi najlepších študentov.

Le Salon de Mijuko bola škola varenia pre dámy z takzvanej lepšej spoločnosti a viedla ju Mijuko Sasazuková, manželka šéfkuchára a majiteľa slávnej francúzskej reštaurácie Balzac, nachádzajúcej sa vo vychytenej tokijskej štvrti Niši-Azabu. V dňoch, keď bola zatvorená, Mijuko Sasazuková, ktorá tam s manželom pracovala, využívala priestory reštaurácie na kurzy ponúkané v rámci jej školy varenia. Účastníčky nezískali iba bezplatný prístup do

kuchyne vrátane profesionálnych rúr a kuchynských potrieb používaných šéfkuchármi, ale aj možnosť používať pri varení prvotriedne suroviny reštaurácie Balzac. Škola nebola lacná – jeden kurz vyšiel na pätnásťtisíc jenov, takže účastníčky absolvujúce tri kurzy mesačne zaplatili za rok vyše päťstotisíc jenov. To však neznamenalo, že absolventky získali certifikát alebo diplom, ktorý z nich urobil profesionálky. Skôr išlo o výstrednú záľubu, ktorú si mohli dovoliť len dobre situované ženy v domácnosti alebo dámy s dostatočne vysokými príjmami. Manako Kadžiová presvedčila jednu svoju obeť, aby jej financovala viacero kurzov, na ktorých sa pravidelne zúčastňovala ešte dva mesiace pred svojím zatknutím. Rýchle vyhľadávanie na internete čoskoro odhalilo skupinovú fotografiu z Le Salon de Mijuko, na ktorej bola Kadžiová s ostatnými účastníkmi kurzu. Medzi štýlovými ženami, ktorých oblečenie svedčilo o dokonalom vkuse, Kadžiová v priliehavých šatách, zvýrazňujúcich jej bujné krivky a vhodných skôr na romantickú schôdzku, pôsobila ako päšť na oko. Po jej zatknutí sa tlač vrhla na Le Salon de Mijuko ako svorka vyhladnutých psov, a tak školu varenia museli na neurčito zatvoriť.

„Áno, obeť krátko pred smrťou údajne poslala svojej matke esemesku: *Moja priateľka mi varila hovädzí guláš! Bol veľmi chutný.* Kadžiovej advokát na základe tej textovej správy položil na súdnom pojednávaní otázku: Naozaj si viete predstaviť, že žena, ktorá svojmu milencovi uvarila taký chutný guláš, by toho istého muža o niekoľko hodín sotila pod vlak? Rika, mám nápad! Keď jej budeš nabudúce písať, čo keby si ju požiadala o nejaký recept? Stavím sa, že potom sa s tebou ochotne stretne.“

Rika zažmurkala. Ako je možné, že to nenapadlo jej samej? Na druhej strane, keď Reiko ešte pracovala v piár